

givet, har jo for saa vidt ingen Betydning, da det vil komme an paa, om den vil blive accepteret af de paagældende Regeringer, og hvorvidt det vil være Tilfældet for Sveriges og Norges Vedkommende, ved jeg ikke endnu, men jeg venter naturligvis at saa Oplysning derom i sin Tid. Hvad der ved en saadan Overenskomst mellem Sverige og Norge skulde opnaas, maatte være det, at man blev enig om et vist Minimum for Fordringerne, som det ene Land vil stille til det andet i Henseende til de Forholdsregler, som skulle træffes, ikke just saa meget om, hvilke Forholdsregler hvert Land vilde træffe for sit eget Vedkommende, thi det skulde være mere frit, men der vilde allerede være naaet betydeligt, hvis man kunde blive enig om et vist Minimum af Forholdsregler, det ene Land vilde kræve iagttaget af det andet. — Man har dernæst gjort nogle Bemærkninger angaaende Maaden, hvorpaa Karantænen udføres, og særlig her omtalt Forholdene ved Gedser. Jeg maa hertil gøre den Bemærkning, at efter den bestaaende Lovgivning paahviler der ikke Karantænevæsenet noget Steds at skaffe Lokaler, hvor de sunde, ikke af Sygdommen angrebne, ankomne rejsende kunne optages. Der er i Karantæneloven paabudt i Søbstæder at have et Karantænelokale, hvor de syge kunne helbredes, men Lokaler inde i Landet eller paa udlagte Skibe, hvor de andre ikke syge Passagerer eller rejsende eller Skibsfolk kunne anbringes, paalægger Karantæneloven ikke at have, og det vil vist heller ikke være raadeligt at gaa ind derpaa. Det maa de Herrer erindre, at hvis saadanne Bestemmelser skulle gennemføres hele Landet over, maa der være saadanne Lokaler i alle Havne, saa vil det lede til ganske overordentlig store Beslutninger. Jeg nærer ikke Tvivl om, at naar man faar at se, hvad det vil betyde at stille en saadan Regel op og gennemføre den for samtlige Søhavnes Vedkommende, vil man snart se, at det kan der ikke være Tale om, det vil man aldrig kunne gennemføre her i Rigsdagen. En anden Ting er, hvilke Forholdsregler man vil træffe paa Posttrouten, men det er nærmest Forholdsregler, som ikke træffes af Karantænevæsenet, men træffes af den paagældende Postbefordring for at afkommodere sine Passagerer paa bedste Maade. Det maa erin-

dres, at paa de to Veje, ad hvilke man kommer ind her i Landet, er der intet i Vejen ved Korsør; der mødte man ingen Beklagelse i saa Henseende, væsentlig fordi de danske Dampskibe, som besørge Turen Korsør—Aiel, altid ere beregnede paa Højskift og som Følge deraf have haft de fornødne Midler til at afkommodere de rejsende med passende Logement. Det maa her erindres, at man ikke kan gaa ud fra, hvor mange Mennesker et saadant Dampskib kan have om Bord, naar det er saa smækfuldt, som det kan blive; men ses der hen til, hvor mange rejsende der er under almindelige Forhold, saa er det ikke 400, som det ærede Medlem bemærkede, der er aldrig mere end 40, i Reglen kun 20, som passere over Gedser daglig. Det er nemlig noget, man ogsaa kan gaa ud fra som en naturlig Følge af disse Forholdsregler, at de ville formindste de rejsendes Antal betydelig og bevirkte, at ikke andre komme hertil end de, som ere nødt dertil; men hvad særlig Forholdet ved Gedser angaar, saa er Forholdet det, at medens der, saa vidt jeg ved, ikke har været nogen som helst Klage for Korsørs Vedkommende, hvor det danske Postvæsen forestaar Forholdene, saa er det anderledes ved Gedser. Angaaende det maa bemærkes, at de Dampskibe, som besørge Postarten Warnemünde—Gedser, høre til det tyske Postvæsen; der er truffet Overenskomst mellem det danske Indenrigsministerium og Tyskland angaaende Besørgelsen af denne Fart, hvorefter Farten besørjes ved Foranstaltning af det tyske Rigspostvæsen mod pefunier Subvention fra dansk Side. Noget Kommando fra dansk Side om at paalægge de tyske Skibe et og andet har det danske Postvæsen ikke. For øvrigt maa det bemærkes, at man for at lette disse Forhold og da navnlig i den mindre blide Årstid har truffet saadanne Foranstaltninger, at der er henlagt to store Dampskibe ved Gedser, hvor ankomne Passagerer kunne anbringes, og hvor der var den behørigte Afkommodation for dem med Hensyn til Natten. Det er en Forholdsregel, som er truffet af den danske Postbestyrelse for at afkommodere de rejsende, og den har medført Udgifter, som Rigsdagen vel nok vil bevilge; men de ere ikke begrundede i egentlig legal Nødvendighed.